

Revista històrico-estètica militant i numerada

La Comarca Artística

Color - Forma - Harmonia - Perspectiva

Olot Afiliat a la quarta carlinada Garrotxa

3er. Trimestre 1988 100 ptes. n.º 3 Exemplar nº. 435

HEM TORNAT A GUANYAR

RESULTATS

COALICIÓ CARLINA DE CATALUNYA	69
Carlins Esgarriats de Catalunya	06
Carlistas de España	06
Carlistas del Centro	03
Iniciativa Foral de Catalunya	09
Liberales de Madrid	42

Des de les nostres posicions inequívocament tradicionalistes i nostrades, en defensa de l'inalienable patrimoni cultural que és i serà sempre el paisatge, llancem a l'opinió pública el nostre càntic de victòria en forma de vers verd. Vers falsament verd, ja que fou escrit a les àrides i desarbrades terres de Cadaqués per un immigrant que va falsejar la seva visió de l'eixut i groguenc paisatge, endut per l'enyor del verd permanent de la Garrotxa.

VERD

Verd et vull, et vull ben verd.
Verd el vent, Verdes les branques.
Verda la nau a la mar
i el cavall a la muntanya.

Amb verdor fins la cintura
ella somnia a la barana;
verda carn, el cabell verd,
amb els ulls de verda plata.

Verd et vull, et vull ben verd.
Sota la lluna gitana,
les coses l'estan mirant
i ella no pot pas mirar-les.

Verd et vull, et vull ben verd.
Grans estrelles de rosada
vénen amb el peix de l'ombra
que obre el camí de l'albada.

Però, qui vindrà?, i per on?
Ella verdeja a la barana,
verda carn, el cabell verd,
somniant en la mar amarga.

Mirant-se a l'abeurador
es gronxava la gitana.
Verda carn, el cabell verd,
amb els ulls de verda plata.
Una llàgrima de lluna
reverdeja sobre l'aigua
i la nit esdevé íntima
com una petita plaça.

Guàrdies civils verdejats
a la porta colpejaven.
Verd et vull, et vull ben verd.
Verd el vent. Verda la branca.
Verd el vaixell a la mar
i el cavall a la muntanya.

Frederick G. Llorca

Abandonant tota ironia, La Comarca Artística vol expressar el seu més sentit condol pel traspàs del President Josep Tarradellas. Com a pòstum homenatge reproduïm la lletra que va adreçar a La Comarca Carlina en ocasió d'haver-li lliurat l'exemplar n.º 1.

JOSEP TARRADELLAS

Barcelona, 6 d'octubre de 1987

Consell de redacció de
"La Comarca Carlina"
Carrer de l'Hospital, 9
Olot

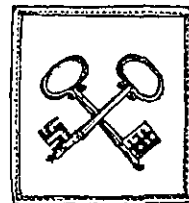
Benvolguts amics,

He rebut la vostra amable carta així com el número 1 de la vostra revista "La Comarca Carlina". Us agraeixo molt la vostra atenció d'enviar-me un exemplar d'aquesta nova publicació a la que desitjo sincerament molt d'èxit.

Estic convençut que tot esforç encaminat a ampliar el ventall de les publicacions periòdiques escrites en la nostra llengua és digne de tot elogi. Per això us envio la meua enhorabona i faig vots per la llarga i venturosa existència de "La Comarca Carlina".

Amb els millors sentiments d'estima us saluda i felicita

DOMINUS

Banca Vaticana, perduta moneta pro Fide, havet necessitate divisa forta et voliet canviare mille opere multi punti ex Excelsa Schola Pictorica Olotis per adjuta sanctificatione Beata Liberata Ferraronis.

Tractatus fraternitate Civitas Vaticana et Civitas Olotis erit sigillatus per Directore Schola et per Monsignore ex Instituto per Opere de Religione.

Ad multos annos,

Paul Casimir M.

LA BORSA

La notícia que feia mesos corria pels passadissos de la Borsa com una esperança, s'ha convertit en realitat. El Segon Mercat està en marxa.

El detonant ha estat el tràfec incontrolat de valors sense autenticificar produït a Alemanya i a Itàlia. Al primer lloc amb els Rodin i els Maillol pseudo - expressionistes, i a Itàlia amb peces gregues, romanes i etrusques.

El Segon Mercat dona entrada a tots aquells títols, titolats o no, però signats, dels quals no es pot assegurar l'autèntica autenticitat. Queden excloses, i continuaran en el Primer Mercat, les peces amb documentació gràfica de l'època en què foren creades i com a tals són degudament catalogades. A última hora es va anul·lar l'exigència que la documentació gràfica fos a la seva vegada autenticada, ja que es creia que s'hauria de suprimir totalment el Primer Mercat.

Aquest Segon Mercat -amb la intervenció dels corredors que filtraran els accessos- pot donar molt de joc, i ajudarà a retornar la tranquil·litat als inversors.

Imaginem-nos que hom té un Casas de «Pèl i Ploma», que no apareix en cap de les revistes, però tant el paper com la cal·ligrafia de la firma (encara que no la figura) ens recorden en Casas. Dins el Segon Mercat trobarà el seu lloc i podrà ésser canviat per una fosa de Manolo Hugué igual, encara que un xic més reduïda, que la que s'ha substatat ja set vegades.

La Borsa és perquè hi hagi claredat i rapidesa en el tràfic i intercanvi artístic - bursàtil. No dubtem que això s'aconseguirà amb el Segon Mercat. Benvingut sia.

ANUNCIS

PREMI INTERNACIONAL DE RESTAURACIÓ

La Fundació Elmir de Hory convoca el Primer Premi Internacional de Restauració.

Les especialitats del Premi seran:

1.- Premi en arquitectura en especialitats romànica i gòtica. L'obra haurà d'ésser com a mínim coberta d'aigües, i només es permetrà un deteriorament del 20%.

2.- Premi escultura. Obres fins a l'any 1900 en pedra, fusta, marbre, fosa... etc., incloent-hi retaules tallats.

3.- Premi sobre superfície plana. Obres fins a l'any 1900 en totes les tècniques, incloent-hi frescos i retaules pintats.

de provar documentalment que n'és l'autor. No s'admetran els testimonis.

■ El jurat serà format per historiadors de l'art, crítics, restauradors i experts.

■ El jurat haurà de dictaminar l'autenticitat, època i autor de l'obra. Els membres del jurat ignoraran que estan formant part d'un jurat que ha de donar un premi, i només es demanarà la seva opinió com a experts en la matèria.

■ La Fundació podrà concedir un Premi Especial al conjunt d'obres d'un estil o al polifacetisme dels concursants. Les obres quedaran propietat dels seus autors o propietaris.

■ Els premis consistiran en:

1.- Lliurament dels dictàmens dels jurats.

BASES

■ Podran participar-hi totes les persones interessades individualment o col·lectivament. Les obres es presentaran, o es designarà el seu emplaçament a la Fundació. En cas de tractar-se de peces catalogades, monuments artístics, edificis, frescos, peces existents en col·leccions o museus, el concursant haurà

2.- Protocolització de l'autoria de les obres i dipòsit notarial amb la prohibició de publicar-ho durant trenta anys (termini de prescripció màxima dels delictes).

3.- Encàrrec i finançament d'una obra dins l'estil de la premiada. El benefici es repartirà a mitges.

Ref. Elmir d'Ory.

MASTER EN AUTENTICITAT

Curs d'estiu i per a postgraduats, per a obtenir el Master en autenticitat. Especialitat en currículums. Muntatges fotogràfics per a demostrar la seva presència al maig del 68 francès o a Berlín, a la manifestació de l'11 de setembre del 77 (segona i tercera fila). Certificats franquistes sobre activitats separatistes i/o democràtiques. Cartes autògrafes Terradellas, etc...

Duració del curset: Quatre caps de setmana, mesos de juny - juliol. Places limitades. **Condicions d'admissió:** Persones d'ambdós sexes amb clares aspiracions i bon punt de sortida: Venedors d'alt standing, marxants, yuppies en general i polítics específicament. Professorat especialitzat. Màxima discreció. El lloc i l'admissió es comunicaran personalment als seleccionats. Ref. Master.

ESCOLA DE PAISATGE

Li agradaria saber pintar com en Vayreda, dibuixar com en Casas, firmar com una patum qualsevol?

Curs intensiu de dues setmanes. Absteniu-vos-en els amateurs. El cobrament s'efectuarà amb espècies. Enviar currículum i tres fotos color últimes obres, condició per a l'admissió.

Li garantim que la seva obra acabarà figurant en els museus i les col·leccions particulars més importants. Màxima discreció. Ref. Paisatge.

Edita

Profides Supra Montes Garrotxa. Dipòsit Legal: GI-261-87. Exemplar per a socis.

MACLOT

Artistes de la Garrotxa!
No mastegueu més xiclets!
Mastegueu cartons MACLOT i feu obres de «Papier Maché»

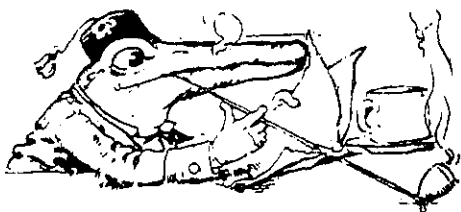
Manipulados de Cartón del Clot, S.A.
Can Rafel. T. 29 41 74

CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

ARTISTES DE LA GARROTXA!

Creareu genialment les vostres Obres Mestres després d'haver-vos torrat amb **LICOR D'ABSENTA «PERNOD»**. El nèctar que va fer al·lucinar VAN GOGH, GAUGUIN i MATISSE. Ara el trobareu a

EL COCODRIL

Procedent de rigorós i autèntic contraban.

Carrer de Sant Roc, 5 - OLOT

RESUM HISTÒRIC DE LA VILA D'OTOT I DE LES SEVES AUTÈNTIQUES FALSIFICACIONS AL LLARG DELS TEMPS, O QUATRE EXEMPLES PRETERITS

Només quatre ingenus liberals poden arribar a creure que a Olot només es falsifiquen amb propietat bergaiboixos, pujols i vayredes (tota la família). La gloriosa tradició local de convertir en autèntics originals els productes més artesanals dels nostres «traçuts» s'ha estès, de sempre, a d'altres camps de la cultura, l'art i l'economia pàtria. S'ha arribat a voler convertir una fosa de Can Barberí en un autèntic «condottieri» (Colleone, per més acollonar) de Leonardo. Repassem la història.

1.- La nostra afamada indústria càrnica, els reconeguts fuets i llonganisses d'Olot, van iniciar-se a principis de segle en una fàbrica que s'anunciava sense vergonya com a productora de «el autèntico salchichón de Vich»!!! És a dir, el nostre avi botifarriera era, ni més ni menys, que un bon imitador del vigatanisme càrnic, de l'embotit verdagueria.

2.- Una altra història ben curiosa seria descobrir els noms dels nostres «assajadors» locals. És a dir, els fabricants de monedes. Els besavis sabien molt bé que aquells duros de plata «sevillanos», amb l'efigie de l'usurpador, eren fets, alguns d'ells, a Sant Joan les Fonts. Els duros es deien «sevillanos» perquè tothom creia que eren fets a Sevilla (sempre ens ha tirat, l'exotisme), però una bona tradició a la comarca ens parla sense cap mena de dubtes de la ceca de Sant Joan, la qual fabricava duros (més falsos que un sevillano) a càrrec d'algun hàbil manyà de la vila veïna.

3.- El que sí que ha passat a la història i als llibres (vegeu el catàleg «El paper moneda català, 1936-1939» de l'Antoni Turró) ha estat la nostra casolana falsificació del bitllet municipal de dos rals del 1937 (amb un quadre d'en Vayreda, per cert, al revers). L'únic poble de Catalunya, anatem-ho, l'únic, que va falsificar els bitllets del propi Ajuntament és un mèrit que només pot atribuir-se a Olot.

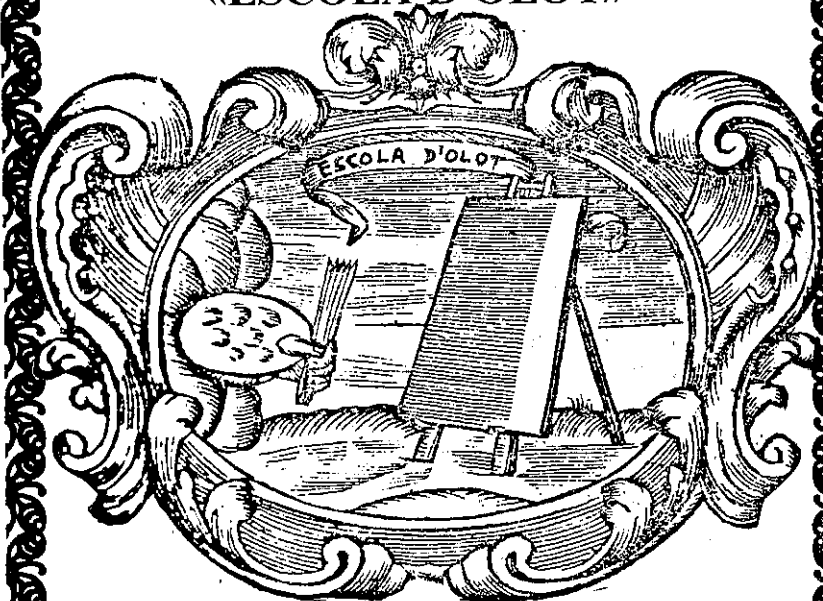

4.- Més modernament, hàbils manyans han fabricat els quinze cèntims d'Olot de la mateixa època (1937). Si us cau a les mans una peça com aquesta, tan tosca com cercada, no en dubteu pas: és falsa pràcticament per definició. Les autèntiques, que tampoc no van circular, les ha vistes tan poca gent que ni val la pena de parlar-ne.

Fins aquí, doncs, una breu ressenya (l'article anava als Annals del Patronat d'Estudis Històrics, però me l'han rebutjat per massa curt) de la il·lustre història local de les falsificacions. L'autèntica Història d'aquest poble assenyalat que, malgrat tot, sobreviurà a la rauxa d'autenticitat i originalitat que ens envaeix.

Ferrer Ferreny

ORDRE DEL CONSELL REGULADOR DE LA DENOMINACIÓ D'ORIGEN «ESCOLA D'OTOT»

El Consell Regulador de la Denominació d'Origen «Escola d'Olot», en reunió plenària de tots els seus membres, ha acordat l'atorgament de Denominació a les següents temàtiques:

Primer.- CLÀSSICS.- Mereixeran la Denominació «Escola d'Olot» les reproduccions d'obres catalogades dels següents pintors: Joaquim Vayreda, Marià Vayreda, Berga i Boix, Enric Galwey.

Segon.- PARATGES.- Ultra els paratges mencionats al Decret que instituï aquest Consell, queden homologats els següents: La Moixina, el Parc Nou, el Montsacopa (de lluny i sense que es vegin les grederes), i el cingle de Castellfolit.

Tercer.- ANYADES.- En atenció a les especials característiques que hi concorren, el Consell té a bé homologar les següents anyades:

a) Per clàssics catalogats i dipositats en Museus:

«Vayreda Gran Reserva».

«Berga i Boix Grand Cremant».

«Galwey Brut Nature».

b) Per reproducció de paratges en moments gloriosos:

«Moixina Primavera Claret 1988».

«Fageda Automne Rouge 1985».

Quart.- REGISTRE.- Per a llur homologació, les obres s'hauran de lliurar per triplicat i a un sol efecte. La primera còpia quedarà en poder del Consell, a efectes de constatació. La segona còpia passarà a formar part del Fons de Reserva del Banc Nacional de La Garrotxa. La tercera còpia serà retornada a l'artista, i la podrà reproduir fins a un màxim de cent còpies i per a un període de deu anys, sense necessitat de més homologacions.

OLOT, a 20 de maig de 1988

El Secretari, V. M.

Vist-i-plau.

El President, V. M.

La Comarca Artística

Pintors abstractes, capellans, apòstates, liberals madrilenys, demòcrates recalcitrants, fidels sectaris, feministes histèriques i vegetarians en general.

Afageu les **XIRUQUES** i marxeu cap a **EUROPA!**

Cafè Europa

Plaça Major - OLOT

COMERCIAL STYLART, S.A.

ARTESANIA RELIGIOSA

BISBE GUILLAMET, 6 - TEL. (972) 26 11 90 - OLOT (GIRONA)

Sidi,
En el nombre de Alá, Omnipotente y Misericordioso, Luz y Guía de todos los Creyentes Islámicos, me veo en la desagradable obligación de pedirle que rectifique una falsa aseveración que apareció en el número anterior de su infiel revista.

La traducción auténtica de «Paisatge amb camp de fajol» no es de ninguna manera «Paisaje con campo de alforfón» (por más que alforfón proviene del árabe clásico: «al» = el, y «farrón» = gordo, que practica orgías gastronómicas. En catalán ha generado la palabra «farro», sino «Paisaje con campo de trigo sarraceno», que es un vocablo mucho más adecuado a la beligerancia de los auténticos creyentes.

El Presidente de la Confederación Ibérica de Creyentes Islámicos.

EL COL·LECCIONISTA

Són senyors, amb preferència sobre les senyores, i col·leccionen per inversió. És una afició que li ha vingut tard o en el moment en què tenia l'economia suficientment sanejada —la mainada ja eren grans i havien deixat d'ésser una càrrega econòmica— i disposava de prou diner negre perquè necessités amagar-lo en un lloc més segur, davant les ànsies devoradores d'Hisenda, que no pas un compte, una cèdula hipotecària, un pagaré o qualsevol altre paper mullat.

De fet, li agrada la pintura kitsch, però ha après a amagar-se'n per por que no el considerin hortera. Per a ell el primer valor d'un quadre és que el pintor sigui mort, o estigui a punt de morir-se.

Evita de fer les compres públicament i té les portes sempre obertes a les gangues que li ofereixen els APA (Agents de la Propietat Artística) no col·legiats.

Va començar amb l'adquisició de pintors —l'escultura és massa farragosa— que havia conegut en vida o que penjaven a casa de les persones que envejava. A poc a poc va anar tirant endarrera cronològicament sense passar mai de finals del segle passat. És un especialista del punt i tota la seva saviesa comercial se l'ha feta ell tot sol, visitant exposicions i subhastes, consultant preus, comprant i canviant. L'intercanvi de peces ha estat un descobriment que li ha permès de controlar el creixement de la seva col·lecció i augmentar ficticiament el valor del que havia adquirit un temps abans. (Aquell Galwey que vaig comprar per 25.000 l'he canviat per un Urgell que en demanaven 200.000 afegint-hi només 100.000 pessetes).

En un moment determinat va tenir la temptació de fer mirar un parell de teles de la seva col·lecció per un expert, que li'n va diagnosticar la falsedat evident. Després de col·locar les obres qüestionades —en un intercanvi, s'entén— no s'ha atrevit a deixar peritar les altres.

A les nits somnia que tota la seva col·lecció és falsa, que se la treu de sobre fent intercanvis i que també totes les noves adquisicions ho són. El matí es lleva amb el ferm propòsit de no tornar a comprar mai més cap obra; a la tarda, quan surt de galeries està convençut que aquella nova adquisició, aquella ganga, és realment autèntica.

febrer

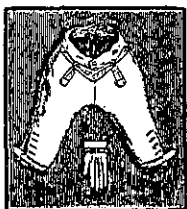
PER FALSIFICAR LA FIGURA

SOM 5 MILIONS .000

Ràdio Olot

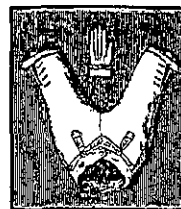
F.M. 98.1 Mh.

SÈRIE NEGRA GARROTXINA

«NO EM TOQUIS EL PAISATGE SENSE GUANTS BLANCS, PETITA»

(Capítol III)

L'avió volava baix. Falqui féu una petita ganyota de disgust. Tres seients davant seu una cara li somreia obertament; Falqui respongué amb una pujada, baixada, pujada afirmativa de cap i amb ulls de sorpresa.

—Qui és?

—No ho sé —digué l'Oleguer, mig adormit—.

—I tu, advocat, que ho saps?

L'home gras va ajuntar els llavis, respirà profundament i digué:

—Em sela que sí...

—Perdoni! —era un noi jove amb cara de bona fe—. Al Pare Marcinkus —indicant tres seients endavant— li complauria la seva companyia uns moments.

—La meva? —digué Falqui tot assenyalant-se el pit. El noi jove assentí amb el cap. Quan en Falqui hi arribà, l'home acabava d'eixugar-se els llavis amb un mocador blanc. Falqui es va repenjar als braços del seient—.

—S'assegui, si us plau —digué tot plegant el mocador i posant-se'l a la butxaca. Parlava un català forçat—.

—Gràcies —una suor freda va recobrir el front d'en Falqui—.

El somriure de Marcinkus era quiet i garratibat.

—Vostè és d'Olot —digué afirmant—.

—Sí...

—Oh!, veurà, és que... —s'animà a dir— ...els he sentit parlar i, és clar, m'ha fet aquesta impressió. Jo hi tinc família, a Olot.

—Jo, jo he sentit parlar de vostè...

—Fill meu, em fa molta il·lusió tenir-lo aquí al costat... Què tal per Olot?

—Bé... —va callar—. Com en el Vaticà, suposo... —continuà—.

—Què vol dir amb això? —preguntà inquisitivament—.

Falqui se'l mirà serenament.

—Res, és una comparació sense importància. Sóc en Falqui.

—Falqui?... Falqui?... —Marcinkus es posà la mà al front i arrugà les celles—. Sí. La meva família crec que m'ha parlat de vostè. —Es va interrompre uns moments i continuà—.

—M'agrada tant, el paisatge garrotxí... Moltes vegades sento nostàlgia.

—Quadres! —saltà Falqui—.

—Com? —preguntà innocentment Marcinkus—.

—Vostè hauria d'adquirir alguna pintura que reflectís aquesta terra que enyora tant... No li sembla?

—Quadres... —medità uns moments—. Sí, és una bona idea.

Digué Marcinkus ajuntant les mans. La malícia brillava als ulls de Falqui.

—Vostè sabria qui podria facilitar-me...

—...Una inversió?

Es van mirar profundament. Marcinkus va parpellejar i el seu somriure es va fer ampli, posà dos dits a la butxaca interior de l'americana i tragué una targeta.

—Busqui'm aquí: Paul Casimir Marcinkus, Assessor d'Inversions de l'«Instituto per le Opere di Religione, IOR...».

—La Banca del Vaticà! —digué amb veu baixa Falqui—. Molt bé.

Falqui s'acomiadà de Marcinkus, s'aixecà del seient i tornà tres llocs enrera de l'avió. El seu rostre tenia una llum especial.

En aquells moments, a l'aeroport del Prat, un home d'abric negre i barret de gangster es llegia la relació de passatgers de l'avió darrer que havia aixecat el vol. Des de megafonia cridaven un nom:

—Inspector Ortega... Inspector Ortega..., al telèfon, si us plau... al telèfon si us plau...

L'home de l'abric negre caminà travessant la sala fins a la cabina.

—Sí? —digué amb veu ronca. De l'altre costat de la línia sortia una veu femenina—.

—Inspector... En Falqui tot aquest temps ha estat en contacte amb un restaurador d'obres pictòriques d'aquí, de Barcelona —l'Ortega posà cara de sorpresa—. A les Rambles, un tal Mistral.

—D'acord —digué fredament—.

—Que anirà a sopar a casa, avui? Ha trucat la seva senyora.

Ortega va mirar el telèfon amb ulls greus i va dir:

—No, no aniré a sopar a casa.

Penjà el telèfon sense acomiadar-se de la seva secretària. Al moment una noia prima, de cabells curts, s'havia aturat al seu costat.

—He trobat aquest tal Josep Sants i Clorú... Vola a Veneçuela.

—Gràcies, senyoreta. —Ortega s'eixugà la suor del front amb un mocador brut de greix—. «Aquesta vegada et posaré a la garjola...», digué per dintre seu, tot serrant les dents.

Dies després Falqui ja estava instal·lat a Veneçuela. Tots els quadres dins l'ambaixada mexicana. L'Oleguer era recolzat a la columna central de la sala. Tenia la cara preocupada i es gratava el nas.

Falqui va caminar fins a ell.

—Ja està!

—Tindrem problemes —digué l'Oleguer a poc a poc. La veu de Falqui va sonar malhumorada—.

—Ja n'hi ha prou, Oleguer... Tenim un negoci net —aquesta paraula va sonar falsa—. Tots els permisos estan en regla.

L'advocat el va interrompre.

—Hi ha una periodista que vol parlar amb tu.

Falqui donà l'esquena a l'Oleguer i s'adreçà cap a la noia. La senyoreta Miranda portava un ampli vestit de color verd, era davant d'un Vayreda, inclinada endavant, observant el quadre i amb un dit a punt de tocar la pintura.

Amb un gest ràpid, Falqui li agafà la mà cavallerosament; els ulls de la noia el van mirar interrogativament. Falqui tenia un somriure que amagava un cert nerviosisme. Apropà la mà als seus llavis i la besà, es redreçà i va dir:

—No em toquis el Vayreda sense guants blancs, petita.

Ella s'enrojolà i el mirà tímidament.

(continuarà)

Alícia Boris

PETIT DICCIONARI ARTÍSTIC (seguirà)

Per als lectors de fora, sobretot els de Can Fanga, que no tenen la nostra sòlida formació cultural, adjuntem un breu Vocabulari de terminologia del món de l'Art perquè no tinguin problemes ni a l'hora de llegir La Comarca Artística ni quan parlin amb olotins.

ABISME: Precipici on són despenyats els quadres adúlter.

CUBISME: Quadres plens de quadrats, que els experts diuen que són cubs, però que són quadrats.

ART ABSTRACTE: Art que no significa res, excepte la firma, que significa molt.

FIRMA: Gargot petit en un racó del quadre, que val molt més que tot el quadre.

CERTIFICAT: Document fals que demostra que un quadre és autèntic.

RESTAURACIÓ: la definició.— Acte públic de caire monàrquic que consisteix a tornar a col·locar el Rei adequat al lloc escaient. 2ª definició.— Acte privat que consisteix a col·locar en el lloc escaient una firma inadequada.

RESTAURANT: Local de moltes estrelles on se celebren les restauracions.

RESTAURADOR: Militar de moltes estrelles que gaudeix celebrant les restauracions.

TEORIA GENERAL DEL FALSEJAMENT

(Capítol III)

L'ERÒTICA DEL FALSEJAMENT

La corrupció de les corruptes societats democràtiques occidentals arriba en el seu sùmmum quan de l'eròtica es tracta. Si, quan parlàvem d'economia i de política, el falsejament quedava encobert i calia tot el saber d'aquesta nova Teoria General per a desemascarar-ne els tripijocs, en parlar d'Eròtica no cal gratar gaire per comprovar que és falsa i que surt de seguida un mefític tuf porno-gràfic.

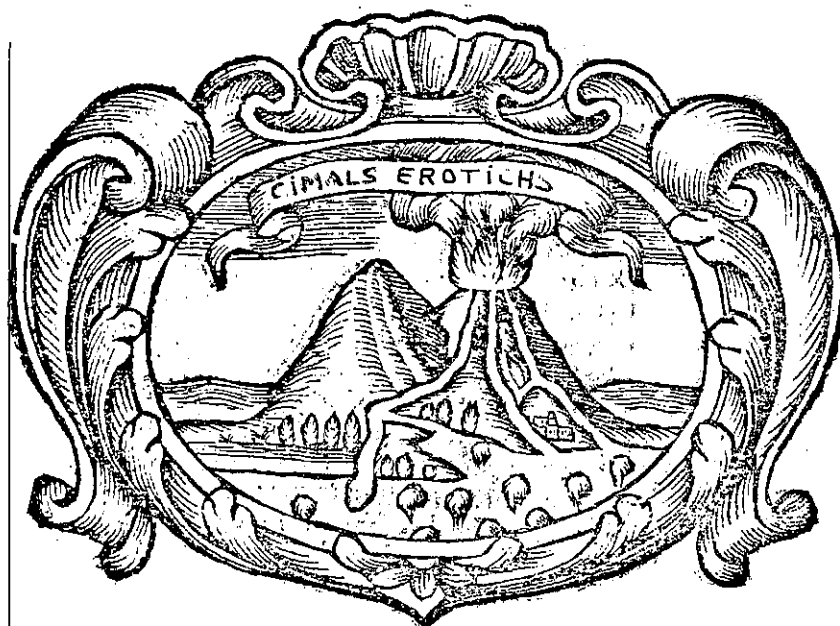
Tant si ens la bategen d'eròtica del diner, com si ens parlen d'eròtica del poder, ens trobem sempre davant d'una falsedat viva i autèntica per ella mateixa. Tots els qui falsegen les seves apetències rastres amb la subtileza d'un fals erotisme, seran desemascarats per nosaltres en deixar demostrat inequívocament que no és veritat que pensin en la líbido dels calers o la trempera del comandament, sinó que el que volen és follar amb la secretària, cardar-se la veïna o anar de putes a Barcelona.

L'Eròtica Tradicional no es basa en la satisfacció incontrolada dels desigs, ni en l'empastifament de les ments mitjançant libidinosos pamflets editats per les multinacionals del porno, ni en la promoció de viatges porcs a Tailàndia, ni en tantes altres aberracions contra natura, sinó en el compliment estricte de les obligacions de cada quisqui envers la Dona Legítima, el seu Municipi i el seu Sindicat.

L'obligació de satisfer les necessitats eròtiques de la Legítima és, estrictament parlant, una obligació i res més. Qui hi trobi plaer farà bé de parlar amb el seu confessor. Si el confessor el dispensa de l'obligació i li prohibeix el plaer, és que es tracta d'un confessor de la línia «heavy». Aquesta és la postura eròtica correcta per a assolir la perfecció, però avui dia molts confessors aconsellen seguir la tendència «light», propugnada per joves i dinàmics regidors democràtics cristians, la qual consisteix a satisfer les necessitats eròtiques del Municipi. En assumir plenament la línia «light», l'Eròtica Tradicional desmunta d'una vegada i per a sempre les malèvoles crítiques dels qui ja sabem, i demostra que pot integrar les innovacions revolucionàries, sempre que no vagin contra natura.

Diu molt poc a favor dels moviments obrers cristians que encara no hagin sabut fer una aportació equivalent a la dels regidors democràtics cristians, i s'hagin quedat sense definir en què hauria de consistir la satisfacció de les necessitats eròtiques del Sindicat. Des d'aquestes línies detectem inequívocament la seva necessitat científica i fem una crida a tots els joves militants perquè aportin la seva iniciativa. ¿Què no hauria enginyat la Lliberada Ferrarons per tal de satisfer les legítimes necessitats eròtiques del seu Sindicat, i impedir així la caiguda de les noves generacions obreres en els pregons abismes del fals erotisme sindical, és a dir, la pornografia sindical?

Mirem cap al futur. Els sindicats seran eròtics o no seran.

REGIDORIA DE PROTOCOL I DE NECESSITATS MUNICIPALS

Havent acomplert els objectius per als quals ha estat instituïda i que consisteixen a distribuir a la premsa enfarfegats comunicats descrivint minuciosament les més estèrils xorrades municipals, a no dir les coses pel seu nom sinó per un altre, a propiciar subnormalitzacions ortogràfiques oposades al Fabra, a obrir el pas en els actes públics a les autoritats que l'han engendrat, a promoure les variants folklòriques del folklore, a inventar, registrar i patentar noves postures eròtiques que els ciutadans han d'adoptar per satisfer les necessitats municipals, aquesta Regidoria, en ple ús de les seves facultats mentals, ha tingut a bé de dictar el següent

EDICTE

Primer.— El terme municipal d'Olot quedarà dividit en punts erògens de caràcter fàl·lic i punts erògens de caràcter uteri.

Segon.— Són punts fàl·lics: a) La torre Ponçan. b) Les futures torres de la terminal d'autobusos. c) L'antena de Ràdio Olot al cim de Batet. d) Els vells xiprers altíssims del cementiri (divisió de depravació vegetal). e) El campanar de Sant Esteve. f) Les jardineres de color de rosa (especialitat colló depilat).

Tercer.— Són punts uterins: a) Els cràters del Montsacopa i la Garrinada. b) Les torres de Montolivet i Sant Francesc (secció mugró). c) El riu Fluvià (especialitat fluix). d) L'estàtua del Rector Ferrer, el moai de l'illa de Pasqua i d'altres escultures (classe clitorica VI Assemblea).

Quart.— El dia del mes en què les nostres sagrades llars rebin la capella del sant o santa que els pertoqui, el cap i la mestressa de casa s'adreçaran al punt uteri i al punt fàl·lic més propers, respectivament, per tal de satisfer les necessitats eròtiques municipals.

Cinquè.— Donada l'arrelada tradició religiosa d'aquesta Regidoria, hom recomana sobretot la postura del missioner, així com les altres postures que apareixeran en el Catàleg Municipal de postures eròtiques homologades.

EMPRESARIS!!!

Centre de Càlcul Girona

US AJUDA A FALSEJAR LA VOSTRA COMPTABILITAT

Antoni Llopis, 14

Tel. 26 01 46 - OLOT

HOTEL ULTÒNIA

DONA ACOLLIDOR HOSTATGE
A CONVENCIONS, CONGRESSOS I
BANQUETS DE FALSIFICADORS.

Gran Via de Jaume I, 22 Tel. 20 38 50 - GIRONA

RECEPTA DE CUINA

Dibuix grillat «Belle Epoque»

Ingredients:

-Paper Canson o aprestat.
-Llapis carbo.

S'agafa un full de paper de bona qualitat i fet a mà (és necessari que no porti marques d'aigua de cap mena) i es dibuixa a la «Belle Epoque» (estil urbà, com Toulouse Lautrec, Casas, Steinlen, Gossé, etc.) o bé rural (com Berga, Sorolla, etc.). El traç ha d'ésser clar i decidit, però sense que marqui o impressioni el paper. Es polvoritza el paper per la part posterior, lleugerament, amb aigua.

El full es posa en la part inferior del forn, ja sigui aplanat, enrotllat o doblegat, i s'enrega el grill durant quinze minuts amb el forn obert.

Tant li fa que en treure'l s'escabregi. Convé remullar-lo altra vegada i aplanar-lo durant tres dies sota una superfície plana, que s'haurà empolsat lleugerament amb brutícia de darrera un armari. Tot seguit cal escampar amb un polvoritzador una dissolució de penicilina i deixar-lo quinze dies en un lloc humit i no gaire fred. Els fongs li donaran una tonalitat verda molt agradable.

El porti a la primera subhasta sense emmarcar.

**MARCS
MONTERO**

TOT POT SER FALS.

**SI EL MARC ÉS
MONTERO,
ÉS AUTÈNTIC.**

Pintor Enric Galwey, I.
Tel. 26 67 93

CONSULTORI ARTÍSTIC

1.- Se'ns demana informe sobre «un quadre a l'oli de 53 per 42 que apareix datat el 1907 i firmat per E. Galmei o Galmej. No se sap si és ho o no, ni he trobat aquest senyor o senyora a la Gran Enciclopèdia. A la tela hi ha unes alzines, i una casa, amb unes figures sota les alzines. Tot ell és molt fosc i brut. El quadre era d'una tieta que va morir soltera i el tenia penjat en una habitació fosca. Com a dada complementària, els puc dir que la tieta havia estat madame d'una casa de barrets a Berlín, abans de la guerra, i deia que aquell quadre li recordava els seus bons temps d'Alemanya.»

Com que no ens envia cap fotografia del quadre, el nostre dictamen és subjecte a moltes limitacions.

La seva tieta devia ésser molt gran quan es va morir. Per tot el que diu, es tracta d'una obra quasi típica d'Enric Galwey, pintor barceloní (1864 - 1931) que exposà a Alemanya, entre altres llocs. Devia ser ben bé que un client agraït o habitual li regalés aquella obra d'un pintor català, per a una catalana. Realment, un detall commovedor, que suposo que la seva tieta va saber apreciar.

No sembla pas que fos un regal del propi Galwey, especialment dedicat a la seva tieta, encara que no és freqüent que Galwey posés figures sota les alzines. Si es tracta de figures femenines, podria ésser una referència directa a la cançó tradicional i a la feina de la seva tieta.

Sota una alzina
hi havia una noia,
la noia més...
que hi ha hagut al món.
Ai sí, ai no, c..

De totes maneres, en la seva obra d'anècdotes i memòries «El que he vist a Can Parés» no ens parla pas gens de tot això. Encara que aquest tipus de records hom se'ls guarda per a un mateix.

Josep Vilar

Srs.

Espero que respectin el meu anonimat. He pensat de fer uns regalets, per favors que espero, a un parell d'influents càrrecs, tant de la Generalitat com del Govern central. La cosa dels gegants d'Olot ja està molt gastada, i pensava en un dibuixet o un quadret, en la línia que vostès tan bé coneixen, que em pogués fer més amable l'entrada a certs despatxos. Els asseguro que no és res deshonest, ni il·legal, però ja saben que així tot va més de pressa.

Atentament,

J. V. M.

Resposta:

Hem descartat una sèrie de solucions que són cares i arriscades, ja que es necessita conèixer perfectament qui ha de rebre el regalet: aquell quadret que sabem que li agrada, o el retrat de la dona, la mainada, o de l'altra dona del polític o funcionari en qüestió. Hi havia un Governador de Girona que, quan visitava Olot, es passejava per les galeries i de tant en tant deia: «Es bonito, este cuadro». L'endemà l'Ajuntament l'hi feia arribar. La història «si non e vera e ben trobata».

Nosaltres li recomanem el següent:

a) Per a polítics convergents:

Encarregui un quadre a un paisatgista, amb uns quants pujols llunyans i inassequibles al fons (encara que siguin simples pujols han de donar la impressió que són molt més alts i que des d'allà es domina tota la resta del quadre). En un segon pla, o enmig, una vall que s'obre entre les muntanyes on hi ha unes quantes masies i on convergeixen camins o rius. Una vall com una arcàdia feliç on no pot mancar un camp i uns arbres de copa rodona (recordi l'anagrama convergent). En primer pla hi ha d'haver alguna roca ben pronunciada.

No som partidaris d'introduir-hi cap figura ni animal, ja que es podria interpretar malament, sobretot si s'hi posés un ramat de xais. Respecte als colors i a la tècnica, li aconsellariem l'oli, encara que l'acrílic tampoc no està malament, amb colors vius i radiants, signe de triomfalisme. Unes boires o núvols que s'aixequen (per sota dels pujols, sempre) o una tempesta que es preveu (més que no pas es veu) des de més enllà del paisatge, ho acabaran d'arrodonir. No som partidaris de jugar amb els colors de la senyera si l'obra va adreçada al Director General en amunt. L'únic lloc on escaurien serien dissimulats en un contrallum de tardor en una fageda.

Amb això aconseguirà un quadre fet a mida. No li aconsellem que el faci firmar, però sí que l'envelleixi adequadament i així doni a qui el rebi l'oportunitat d'aportar-hi el seu granet, segons el seu gust.

b) Per a d'altres polítics.

No hi perdi el temps. No el poden ajudar en res i amb un pernil, petit, de fàbrica, fan el fet.

**CANTERA
ORTIZ**

**La més autèntica pedra de basalt
per a les més perfectes falsificacions
de moais, i d'escultures de Xavier Corberó,
i d'Ernest Altés.
Castellfollit de la Roca. Tel. 29 40 57**

La Comarca Artística

L'ESCOLA

Capítol tercer

L'Escola, sota la regència del rector Ferrer, continuava la seva trajectòria difusora de l'ideari carlí a través de la producció de paisatges i figures, ambdós idíl·lics i incorruptes.

En incrementar-se la producció, s'havien establert les condicions necessàries per a l'especialització. Milers de carlins, tant nacionals com estrangers, ocupaven les plantes superiors de l'Escola, tots ells dedicats a una matèria específica. La importància de la Càtedra de Signatura Aplicada parla per ella mateixa. Ocupava tota la primera planta i constrets en una triple filera s'acumulaven més de 8.000 alumnes del sempre difícil art de la còpia signada.

Primavera del 1922. Pels camins que porten a Sant Aniol d'Aguja cavalca el rector Ferrer dalt d'un ruc. Al seu costat, el director de l'Escola i l'Alcalde d'Olot. Tornen del Vaticà, on han anat a obrir un compte en el IOC (Institut d'Obres Carlínes) amb els diners ingressats gràcies a la plusvàlua obtinguda per la venda de rucs als contendents de la I Gran Guerra.

El paisatge aspre d'aquestes contrades invitava a la meditació. Ferrer mira el rellotge, les dotze en punt. S'atura la comitiva i agenollats a redós d'una romaguera i amb el sol primaveral escalfant les boines, tots tres s'uneixen per entonar l'Angelus.

—I l'Àngel del Senyor s'aparegué a...

—Ferrer, Ferrer..., el teu rellotge s'avança. Tot just són dos quarts d'onze del matí...

Ferrer es queda extasiat en reconèixer la veu de la Lliberada, aixeca els ulls al cel i, enlluernat pel sol, compregué que havia arribat l'hora de la revelació. Amb els ulls mig tancats i adreçant-se a unes branques de ginebró en comptes dels seus companys, digué:

—Caríssims germans, sento haver d'abandonar-vos en aquests moments, en els quals la quietud del benestar pot provocar relaxació i incubar altres malalties difícils de guarir. Sento més no haver pogut culminar l'obra més gran que m'ha estat encomanada, després de l'arranjament de les escales de Sant Esteve: el control de la trajectòria de l'Escola i, a través d'ella, de tots els estaments socials, fins a arribar al ple adveniment d'un carlisme més carlista encara.

L'Alcalde d'Olot badallava ostensiblement. El director de l'Escola prenia uns apunts del rector parlant al ginebró. Ferrer continuava la seva explicació:

—Germans, sé que no tornaré a veure com els coloms deixen anar alegrement els seus excrements sobre les escales de Sant Esteve. Per tant, vosaltres sereu els notaris del meu testament, que ha d'ésser un testament sacramental. Escolteu-lo atentament, perquè haureu de repetir-lo a l'altar del Roser.

—Vosaltres ja ho sabeu. L'Escola d'Olot és falsa. La seva pintura és real, els pintors que la fan també ho són, els qui signen les obres també són artistes a la seva manera. És l'Escola, la que és falsa. Per què? Perquè tothom és capaç de creure's la seva estructura, la seva línia, i ningú no dubtarà mai de la qualitat dels seus mestres i de les seves obres. Passaran pel davant i veuran una venerable institució consagrada al foment d'allò que ens és genèticament necessari: el paisatge i la figura, ambdós idíl·lics i incorruptes.

És tan evident la seva finalitat, que mai no pensaran que l'Escola i les seves obres no són més que l'instrument del Pla Savalls per limitar el temps de domini del liberalisme socialista i democràtic, i retornar a la nostra societat el lloc que li pertoca dins de l'ordenament carlí natural.

Per aquesta raó, senyor Alcalde, hem decidit que el poble el triï a vostè, un individu prou cretí i estafolari, com per rodejar-se d'ineptes, capaços d'actuar en conseqüència amb les seves limitacions i, així, atreure's l'atenció de la societat que viurà feliç pensant que són vostès els qui manen i s'oblidarà de nosaltres, els autèntics dipositaris del poder. Aquesta condició, desviar amb ineptes l'atenció del veritable poder, l'hem aplicada amb èxit a tots els centres de poder visibles. Inclosa també la necessitat que hem fabricat, que la societat ha de governar-se per òrgans descentralitzats, democràticament escollits i per als quals triem i hi posem els més incapaces i ineptes, com vostè, però estèticament més presentables.

L'Escola continuarà la seva trajectòria. Jo, personalment, m'he ocupat de definir la marxa de la psicoestètica històrica del Pla Savalls i he traçat una línia que vosaltres us ocupareu de seguir. Un cop consolidada l'acceptació natural per la societat de l'obra paisatgística, i acceptades i valorades les obres signades pels mestres, la funció introductòria de la psicoestètica s'ha acabat. Només falta consolidar l'ocupació del poder històric. Fins ara ens limitàvem a posar cretins en els llocs de poder visibles per desviar l'atenció dels veritables centres de poder; també creàvem la necessitat de crear llocs de poder falsos, així com crear les falses necessitats que acte seguit necessitaran falsos solucionadors de falses necessitats, que són els qui només nosaltres estem en condicions de proporcionar.

Ara hem de fer un pas més. Hem de crear els catalitzadors. Hem d'educar, dirigir i instal·lar en els llocs de poder figures que haurem creat de bell antuvi. Persones que aglutinaran el fals poder amb el veritable poder, que seran dels nostres, en definitiva. Aquesta és la tasca que us pertocarà dur a terme els propers anys: preparar, programar i assolir el ple domini social. Fet això, l'adveniment d'un carlisme més carlista encara i més indestructible serà una realitat en aquesta terra...

Així parlava Ferrer mentre l'alè vital se li escapava pels botons de la sotana i s'enlairava per sobre d'aquella escena pessebrística. El director de l'Escola i l'Alcalde, muts i corpesos per l'emoció del moment, tenien els ulls fixats en una filera de formigues que, pujant de Sadernes, segurament acabarien el seu camí a França.

—Vindran temps difícils, i així és escrit al Pla Savalls, del qual jo us faig dipositaris. Com deveu recordar, aquests dies al Vaticà m'heu vist sovint parlant amb aquell frare austriac, tan versat en lleis, que es diu Mendel, i gràcies a ell he trobat l'última anella per a arribar a la perfecció estètico-històrica.

Després d'aconseguir la perfecta simbiosi artística, produint obres que inculquen el missatge carlí subliminalment, a través del paisatge i de la figura idíl·lics i incorruptes, no hem estat capaços de crear amb els nostres mitjans, el Legítim, la persona que ha d'utilitzar els valors conculcats pel missatge per a reconduir la societat. Per aquesta raó instal·lem ineptes arreu, i els utilitzem per a continuar manant. Aquest tal Mendel, tot i éssent carlí d'adopció, ha establert una teoria que ens permetria crear, abans inclús dels setanta anys que falten per a l'acompliment del Pla Savalls, la figura del Legítim, de l'Únic, de l'Autèntic, és a dir, l'anti-Legítim.

És tan llarg d'explicar que m'he pres la molèstia de redactar un petit manual d'instruccions sobre la genètica, la bioestètica i la clonació artístiques en endecasil·làbics. La rima és fàcil i no tindreu cap problema quan el recitareu en la reunió del consell de l'Escola. Amb els diners que hem ingressat en el IOC, aneu fent transferències a la Banca Dorca d'Olot que, a més d'ésser destinada a més alts fins, no fallirà fins els anys vuitanta. L'interès és d'un 23%, per tant, tan raonable que us permetrà instal·lar un laboratori de manipulació genètica i d'ací a uns anys tenir no un, ni dos, ni cinc, sinó milers de Legítims disposats a ocupar qualsevol lloc de poder sense ésser necessàriament cretins de naixement.

L'eficàcia d'aquesta fase del Pla Savalls reposa en el més absolut secret. Us deixo. Un parell de quilòmetres més avall trobareu l'hostal. Us aconsello brou bufat amb un polsim de farro. La pubilla té una mà excel·lent per a les coses de la cuina. Adéu-siau.

Senzillament, tal i com havia viscut, s'acomiadà del director de l'Escola i de l'Alcalde. Aquests, adonant-se de la solemnitat del moment, es posaren les boines i pujant als rucs digueren a duo:

—Ferrer, Ferrer... Què els hem de dir a les Germanes Josephines?

Ferrer, que ja era al mig del bosquet de ginebrons seguint les passes de la Lliberada que jugava a cuït amagar, s'aturà pensatiu i abans de continuar endinsant-se en el bosquet cridà:

—Digueu-los que ja seria hora que es deixessin de snobismes afrancesats i normalitzessin el seu nom...

(continuarà)
V.M.